Pregaria.cat

Entrada

Em dono a tu

Vas entrar a aquella església gairebé sense saber la raó. Com si fos el més natural del món, com si toqués. I feia molt, sí molt de temps, que no entraves a cap església. Segurament des d' abans de trencar aquella relació tan apassionada i tan absurda.

Estava mig fosca. El soroll del carrer era cada cop més lluny. No hi havia ningú. Quasi ningú, doncs, una dona gran era a una capella lateral que estava dedicada a un sant, que portava un basto a la mà. Al menys això semblava en mig de la penombra.

T'asseus bastant al davant i vas mirant els vitralls, les columnes, les imatges i l'altar. Quin silenci, quina quietud !.

Com puja lentament la marea a vora mar et va entrant des de el fons una nova sensació, mai sentida. No és cap raonament, no és pur sentiment, no és angoixa ni nostàlgia. Et deixes seduir per la situació, el ulls ara tancats i cada cop en una major concentració vital. Nou, nou de debò és el que et passa.

Acaben les explicacions. Són inútils les paraules. El que després passa dintre teu no trobaria un mot capaç de descriure-ho. El mateix temps ha perdut el seu ritme normal. No saps si han passat deu minuts o una hora. El que si saps, quan per fi surts al carrer, és que hi ha hagut un canvi important en el fons del fons de tu mateix.

En aquell paper arrugat és on vas escriure a Déu, ja de nit, aquestes paraules: *em dono a Tu.*

El mateix paper que avui has trobat dos anys més tard en el fons de la teva cartera. I, ben cert, que han sigut els anys més fonamentals de la teva vida. Vas passar de la foscor a la llum, van començar els problemes i es va resoldre el problema. L'autoestima que tanta falta et feia, ara la reps fonamentalment d'Ell.

(Ampliació: Salm 103 (102))

. Beneeix al Senyor, ànima meva.

. No t'oblidis mai dels seus favors.

. Et corona d'amor entranyable.

. Et sacia dels bens que desitjaves.

. I tu et rejoveneixes com una àguila.